

אברות הראיה

הסניגים, לא תנחמם אנו צריכים לקבל עליהם כי אם מקור גודל ושמה וציוני הם לנו הם הם מוציאים אל-הפעל ומבלתיים הם את היותנו בכל בידרה, השלמתנו היותנו, המוסרית, האישית והכללית, תלויה ומאוגדת היא בכל הארג הגדול המלא חיים ונחמים של דורי-דורות, שחק ומשפט כחוב ומסור ממלא את כל מהותם, בגאותם האצילית ורוממותם המלאה הוד-קודש וגדולת-יוצ-עליון, מסתגלים אנו בהם ועל-ידם, להיות חיים איך-סופיים גם במסגרתם של זמן ומקום, גם בתוך מועקה של חומר עכור רוח כחה, אילו עצד אדם עלינו שלא נוציא אל-הפעל את הרחבת היותנו, שלא נסגנו את חיינו על-פי המעמד הנפשי הפנימי שלנו, שהם הם כל הפרטים והכללים של החקים והגדרים והסניגים, הנדבקים בנו דבקת של חיים עמוקים ומלאים, או היינו מוצאים עצמנו תשושים ואומללים, האומללים שבאומללים הם אותם שמומנם לבם, עד בלי לחכיר את האמת הגדולה הזאת, ומכירה הם הם המאשרים, החיים היראהמה, המתאזמים למקור-נשמתם ואמת-ישותם, ואותה יודעי, אשר ביק בתוך המחנה המהורה הזאת, מאשרת-החיים, היית דתני, — האחת הסבל מקוצרי-רוח? לא מחמדני, לך שמחה וגילה יאות, וכלנו נשמח ונגיל בחלה שפרה עלינו, "די מנת חלקי וכסתי, אתה תומדי גודל-י, ואומה, שיכיי נצוה על שדי-הירוח, שכייס תבלטה את חותמה המוסרי והאצילי על המון גויים רבים ושאריו בלוחה ככנינו-עגורים מתחלת היא לפרוח ולצמח מחדש על ארצת מלאתי-הפלאות, — בניה המאויינים, מכירי-הודה ומתי-יחיה, הם היו מתגודדים וקצרי-רוח? לא, אהובי רבבות פעמים לא, "רגו ליעקב שמחה וצהלו בראש היום", ואם עמוק הצער על מכאובי הגוף והנשמה, אם גיזול הכאב על עלבון העולם והחשכיו, — על הכל אור הודת ד' ומשוש תקות ישעו הולך ומתגבר.

וכשאגחנו מצטערים בכלל על חטרו-שלמות, האין זה אור ואופת שהתנו צפויי שלמות, שהתנו הולכים ועולים לעתיד כיכ מלא אור, מלא פאר והדרת-קודש? ואם נחמרים הם השבילים, הגנו קרואים מעומק התנין למספר אימונתא דדתנא, כי על מעבדותי קשותי, אשרי כל חוכי לו, רוח האדם, השואף למרחבי-עולם, היש לשנו מסלה אחת כיראם אותו המרחב, שאין לו באמת כל מצר ומעוקה, הצפיה יחמי עליו ולגבורה של מעלה, הפרוש כשפירי-שחקים על כל היקום ומגוון בשלל צרכים, לוקחי-לב על כל חיי האומה המיוחדת, אשר ד' מנת-גורלה מראשית ועד אחרית, לא לצערנו נברא ים-היופי כיא, לעדנו ולרוממו, ולשום אומה עם על ופניו עליו מכוון למסע-של-יחול ליופי יתוד ערץ ונשוב ממנו שנשמחנו החפשות ואתנולמו: לחיים ורחמים של החקים, הסניגים והגדרים, עם כל המון המחשבות והעצמות והחלומים בהם, וזה עולה בידנו, המלאכה המתמחה — מתוך עצמותם על היותנו ונכונת היא אותם החיים העליונים — והטבעיים כלי-כך לנו למנוח, ללוחצנו לירוחנו, לעברנו ועתידנו, ואשר רק מפני הגדת יד הגלות הולכים הם וזו גינה מליטים ומקשים, הגנו בכל מרץ קרואים להשיבם לאיתנם עיי היגוד ופנינו עיי ענדת ציבורית ויחידית, עיי קחת מכל פינה ועבר את הטוב, הפנה.

אברות הראיה

מנויה וגמורה מפי המלי-הורה גדולי-עולם, שהעצבות היא מכלל המדות האסורות, "קינא דמסאבותא", עומדת במערכה אחת עם הנעם והגאות, וכבר גליתו לכתב-כמה פעמים כי העיפות הנפשית והנופנית הבורחת לה, היא שריג ממת העצבות, המבלבלת דעתו של אדם ומעברת אותו על דעת קובו, מאבדת חוהנו של תורתה וכל חיי נעם של עבודת הקודש, הנני רק רואה לחוסקי כי מורך הלפני הוא גיב בכלל המדות האסורות, תלדות העצבות והעפיות שהגנו חייבים להוהר מארסה, המושי גבורת אנו חייבים להיות כשאנחנו מקידים שכל כונתנו היא טהרה, ישרה ונכונה ונגד ד' דרכנו, חלילה לנו, להיות הפצים דוקא להיות יוצאים ידי כל הבחינה, אפילו היות חביבות ומשובחות, ובכלל זה נוכל לקיות להצלחה ולכרבת ד' בכל הגות לבבנו ופועל כפנו, לשם ד' וישראל עמא, ולעשות נחת רוח ליגורנו יוצר כל, ביק, באמה.

יהני ביה חותם בכרכת אהבה פנימית, מצפה להתבשר אך טוב וחסד מכתב-ירחיג ומכל ידאי ד' וחושבי שמו, באמת ובתמים.

תרומה

היא אברהם יצחק והכהן קוק
התני ביה חותם בכרכת אהבה פנימית, מצפה להתבשר אך טוב וחסד מכתב-ירחיג ומכל ידאי ד' וחושבי שמו, באמת ובתמים.

שכחותי יקושי בקיורת, אם כי נדממתי קצת מקוצר רוח, אשר לרוח נכון עולמי, להיות הודת ד' מעונת, וחדות ד' היא יסוד החיים, הנהם האמת הנפיקה הנצחי, אור ההגיון ומקור נשמת פילוסופית הפילוסופית, ראשיתה ואחריתה, וכל נשמת האמונה-בר', שאינה פוסקה מכל נשמה, בתוכיותה, וכל מהלכי החיים המדריכים את הנשמה תאלמותיות חוזות, אם כל הכמה ובשרו ויסוד כל עליונות בחיים, שהם לוקחים בנו בחור בני-ישראל את החלק היותר עיקרי במהות-חיינו, בתאשכות היותה המסודרת, ברעיון ובמעשה, עם כל הכססיה, שהם כלי-כך נשאים, כל-כך חביבים ומלאי ענין נשגב וקדוש, — כולם יחד מלאים הם לשד-חיים של חדות ד' מעונת, ומכשיר את כל העצבות המודרנית להתחנף לגילת-לבב וחדות-חיים, כי יש שכר לפועלך ויש תוקה לאחריתך, — לפעולת הכלל ולפעולת הפרט, לאחרית הכלל ולאחרית הפרט, הם כלי משתלבים זה עם זה, מתאזמים זה עם זה, כיכ אחד ממלא מוהר אורו וחדותו של חכמו, עד שכל ישראל לא יוכל להבדיל ולהפריד בין שניהם, — וקוצר רוח זה למת הוא בא, והחקים הגדלים

- 7 י רכנו יונה ברכות ראש פרק ה' שערי הקדושה חיי יעקב כי אור בחיים כמקור
- 8 י עירובין כ"ה
- 9 י טהור מוהר הנפש לוי שלמה בן גבריאל היה ישיב
- 1 י ירמיה לא פי טו

הוא המורה מפי המלי-הורה גדולי-עולם, שהעצבות היא מכלל המדות האסורות, "קינא דמסאבותא", עומדת במערכה אחת עם הנעם והגאות, וכבר גליתו לכתב-כמה פעמים כי העיפות הנפשית והנופנית הבורחת לה, היא שריג ממת העצבות, המבלבלת דעתו של אדם ומעברת אותו על דעת קובו, מאבדת חוהנו של תורתה וכל חיי נעם של עבודת הקודש, הנני רק רואה לחוסקי כי מורך הלפני הוא גיב בכלל המדות האסורות, תלדות העצבות והעפיות שהגנו חייבים להוהר מארסה, המושי גבורת אנו חייבים להיות כשאנחנו מקידים שכל כונתנו היא טהרה, ישרה ונכונה ונגד ד' דרכנו, חלילה לנו, להיות הפצים דוקא להיות יוצאים ידי כל הבחינה, אפילו היות חביבות ומשובחות, ובכלל זה נוכל לקיות להצלחה ולכרבת ד' בכל הגות לבבנו ופועל כפנו, לשם ד' וישראל עמא, ולעשות נחת רוח ליגורנו יוצר כל, ביק, באמה.